DE AVONTUREN VAN JOE JENKINS

(2) II. HET VALSCHE SIERAAD. (Vervolg)

Mijn cliënteelen zijn nog weinig, en de bestellingen komen daarom spaarzaam binnen; maar ik heb in mijn vroegere betrekkingen een paar duizend mark bespaard, en ook mijn vrouw heeft eenig vermogen. Zij was vroeger bij verscheidene voorname families kamenier. Veel behoeften hebben we overigens niet, want we zijn heel solide en spaarzaam en brengen onze avonden grootendeels tusschen onze vier muren door en zoo kunnen we gemakkelijk afwachten, totdat de tijden beter worden. Vriendschappelijken omgang hebben we haast in 't geheel niet — hoogstens, dat af en toe een buurman bij ons aanloopt.

Het is nu ongeveer vier weken geleden — we zaten juist aan tafel — toen er aan de bel getrokken werd.

Mijn vrouw ging de kamer uit, om open te doen. Er verliepen een paar minuten — ze komt niet terug. Ongeduldig, een beetje geërgerd, ga ik naar de gang, om te kijken wie er is. In de deur staat mijn vrouw in drukke onderhandeling met een marskramer. Ik kom nader, toen zie ik in de hand van mijn vrouw een groot brillanten collier — hetzelfde wat u hier om haar hals ziet. Tot mijn geringe verbazing is mijn vrouw klaarblijkelijk geheel verrukt door het sieraad en bekijkt het met begeerige oogen.

MOBILISATIE-HERINNERINGEN

Wij geven hierboven drie „zwartjes" weer uit een allervermakelijkst boekje: „Mobilisatie-herinneringen van een Landweerman", dat bij den uitgever H. J. W. Becht te Amsterdam is verschenen. De schimmen zijn van C. J. M. Acket, de knuppelrijmen van niemand minder dan J. B. Schuil, den schrijver die als kapitein bij de landweer zijn humor niet verloren en de harten van zijn manschappen ongetwijfeld gewonnen heeft. Getuige dit vroolijke, hartige boekje.

„Maar kind," zeg ik, half lachend, half geërgerd, „je denkt toch niet in ernst eraan.... deze ontzettend groote steenen, dien men de onechtheid op vijftig schreden aanziet.. je bent toch geen marktvrouw! Het is een gruwelijke imitatie!"

Mijn vrouw staart nog altijd als verrukt op de halsketting. Eindelijk zegt ze op bijna trotschen toon:

„En ik wensch, dat je dit sieraad voor mij koopt, Oskar."

Ik haal gelaten mijn schouders op en wend me tot den marskramer. „Wat moet het kosten?" vraag ik. Hij kijkt me met een schuwen blik aan. „Twaalf mark!" zegt hij eindelijk.

Langzaam keert mijn vrouw haar hoofd naar mij toe en kijkt mij aan met een blik, waarvan zij uit ervaring weet, dat ik hem niet weerstaan kan.

Enfin, om het kort te maken, Mr. Jenkins: ik heb het sieraad gekocht. Tegen mijn wil, geërgerd.... maar in de hoop dat mijn vrouw de onechte steenen niet dragen zou. Hoogstens heeft zij ze een keer 's avonds een uurtje aangedaan, en ik heb ze glimlachend aangekeken hoe ze zich over het glinsteren der valsche steenen verheugde. U zult me misschien voor zwak houden, Mr Jenkins.... maar lieve hemel, de behoefte om zich op te schikken, is nu eenmaal den vrouwen aangeboren.

Op een avond, toen ik uit de stad kwam, tref ik weer den marskramer in onze straat aan, niet ver van ons huis. Hij kijkt mij met een schuwen blik in 't gezicht, neemt eventjes den hoed af en gaat verder. Ik blijf staan en zie hem lang na, hoe zijn tengere, een weinig gebogen gestalte langzamerhand in den avondnevel verdween. En, ik weet zelf niet hoe, Mr. Jenkins: terwijl ik hem nakeek drong zich het gevoel aan mij op, dat deze ontmoeting de voorbode van een ongeluk was.

Ik kom thuis; anders ontvangt mijn vrouw mij altijd aan de deur. Nu is het voorhuis leeg. Een weinig ongerust ga ik de gang door; plotseling hoor ik een vreemd gerucht. En in 't volgende oogenblik weet ik het: Iemand weent. Een vrouw — mijn vrouw. Ik ga op het geluid af en vind Fanny eindelijk in de voorkamer. Een oogenblik blijf ik voor de deur staan, met kloppend, angstig hart; nog nooit heb ik zulk een troosteloos, verschrikkelijk weenen gehoord. Ik treed binnen, ze springt verward op en wrijft zich met een doek over de oogen, die rood en gezwollen waren — maar, hoe vaak ik haar ook gevraagd heb, Mr. Jenkins, ze heeft me nooit gezegd, waarom ze geweend heeft.

Den volgenden morgen kreeg ik een groote bestelling: een voornaam Berlijnsch juwelier bestelde me zes ebbenhouten kistjes met snijwerk, bestemd om sieraden in te bergen. Daardoor heb ik de gansche week mijn huis niet verlaten.

Eergisterenavond nu, ongeveer om zeven uren, wordt er aan de deur gebeld. Ik ga er heen en doe open; niemand te zien. In 't volgende oogenblik schemert iets wits op den grond — een boek, dat iemand door de opening van de brievenbus moet hebben geworpen. Ik raap het op; het is de „Modekalender". De een of andere portier zal het ter inzage erin geworpen hebben. Ik besluit, er na afloop van mijn werk in te lezen en steek het boek in mijn zak.

Moe als ik van den arbeid was, vergat ik mijn vrouw van den kalender te zeggen. Dien avond moest ik lang in mijn atelier werken, eerst om halftwaalf kwam ik ertoe, mij ter ruste te begeven. Mijn vrouw sliep reeds.

Wij hebben electrisch licht. Ik draai het kleine lampje op mijn nachttafeltje op en blader in den kalender — voor mij het beste slaapmiddel, dit lezen direct voor het inslapen. Langzamerhand voel ik, hoe mijn oogen dichtvallen; met een half-onbewuste beweging leg ik het boek op de marmeren plaat van het nachttafeltje en slaap in.

Midden in den nacht word ik wakker doordat iets aan mijn dekens trekt en direct daarop aan mijn hand krabt. Ik wrijf den slaap uit mijn oogen; de kamer is hel verlicht; ik heb vergeten de lamp uit te draaien. In 't volgende oogenblik begrijp ik de oorzaak van de storing: Puck, het kleine hondje van mijn vrouw, is het, die voortdurend aan mijn hand krabt, de groote oogen met een duidelijk zichtbare uitdrukking van ontzetting op de marmeren plaat van het nachttafeltje gericht. Het dier siddert over zijn geheele lichaam, en zijn haren staan borstelig overeind. Ik volg zijn blik en 't volgende oogenblik zie ik iets zeldzaams: iets, wat ik zelf niet gelooven zou, wanneer ik het niet met mijn eigen oogen gezien had: langzaam, als door 'n onzichtbare hand bewogen, wordt het boek op het nachttafeltje geopend; de bladzijden gaan knisterend uit elkaar en het boek blijft open liggen. Ik spring uit bed, stort de karaaf over mijn hoofd uit: neen, ik was wakker. Dat was geen droom. Ik spring op het boek toe, en mijn blikken dwalen niet begrijpend over het bedrukte papier...."

„Een oogenblik."

De detective keek met zichtbare spanning naar den spreker. „Hebt u de pagina's onthouden, die bovenop lagen?"

De ander dacht een oogenblik na. „Het was een Hamburgsch verhaal: ‚De kapitein van de Kattrepel.' Ik zou ze direct terugvinden. Ik heb het boek thuis... Dien nacht heb ik, dat zult u begrijpen, Mr. Jenkins, nauwelijks meer een oog dichtgedaan. Telkens weer schrok ik op uit den lichten sluimer en mijn oogen dwaalden naar het boek, naar dit merkwaardige, zeldzame boek. Ik hoorde het drie, vier uur slaan..... eindelijk viel ik tegen den morgen in een lichten slaap."

„Draaide u de lamp uit?"

„Ja. Den volgenden morgen lag het boek dicht op de marmeren plaat van het tafeltje."

„Een vraag. Vertelde u uw vrouw van het gebeurde in den nacht?"

„Neen, mr. Jenkins."

„Waarom niet?"

„Wanneer ik u dat verklaren wilde, Mr. Jenkins.... ik zou het niet kunnen. Het een of ander heeft mij daarvan teruggehouden. Misschien was het de gedachte, mijn vrouw de opwinding te besparen, misschien was het om een andere reden, die ikzelf niet goed weet — ik heb haar niets verteld."

„Waar is het boek?" vroeg de detective losjes.

„Ik heb het in mijn schrijftafel weggesloten."

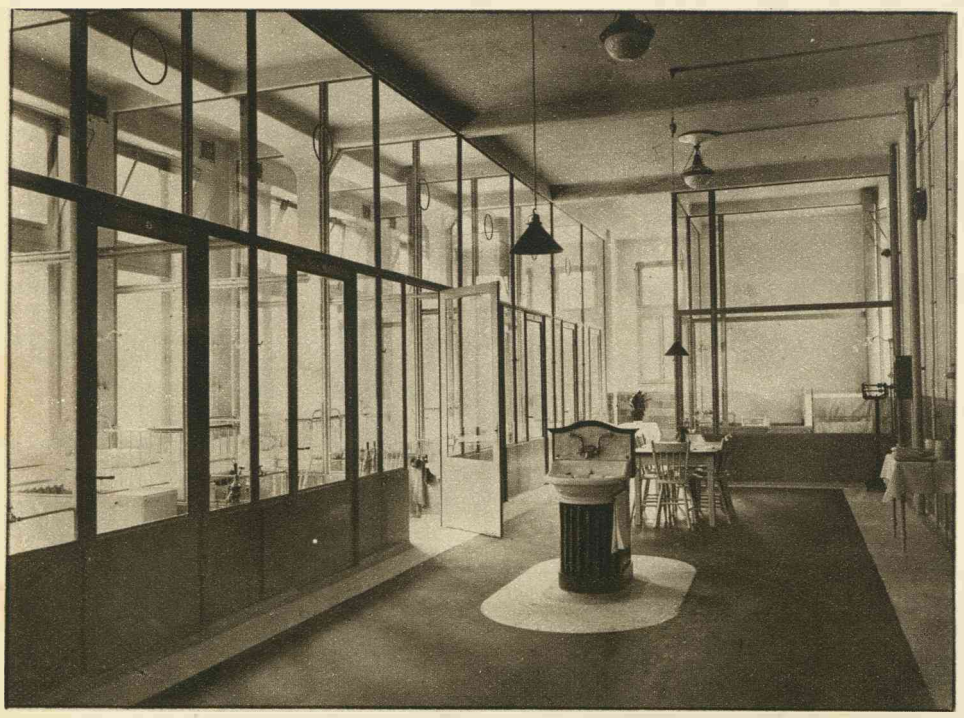
„Heel goed. Wat gebeurde er verder?"

„Het was twee dagen later, toen ik 's morgens vroeg een boodschap doen moest in Perlitz zelf; ik moest den aanleg van een bliksemafleider, waartoe ik besloten had, op het raadhuis aangeven. De kleine Puck, het hondje van mijn vrouw, begeleidde mij. Juist kom ik onze straat in, toen mij plotseling het gedrag van het dier opvalt. (Wordt vervolgd).

In Brabant - naar de schilderij van N. Bastert.

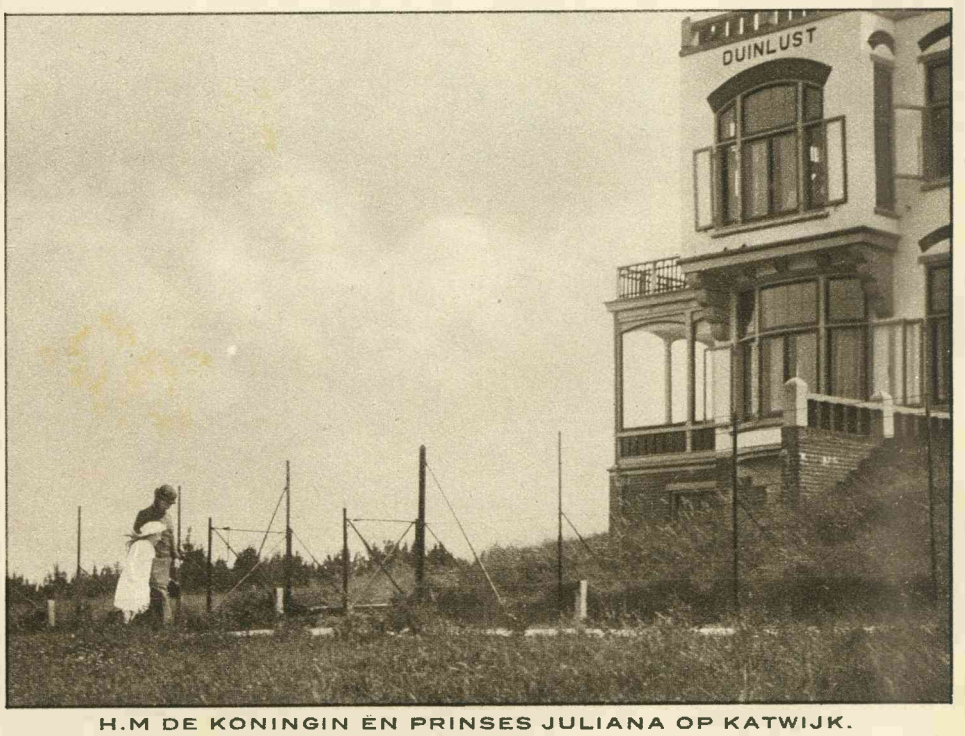
(Bij onze middenplaat).

Onze middenplaat geeft een schilderij van Bastert weer, dat wel tot de mooiste behoort die deze zuiver-Hollandsche schilder gegeven heeft. Bastert ziet ons landschap op een eenvoudige en klare wijze; hij zoekt er niet de romantische stemmingen in noch de geheimzinnige diepten: hij is Hollandsch. De glans, de blijheid, de rijkdom van ons land treffen hem, en die schildert hij, met een breedheid, een lust tot scheppen, een vlotte techniek en een liefde voor zijn arbeid, zooals we die in den penseelstreek der oude meesters terugvinden. — Bastert behoort tot de tijdgenooten der Haagsche school. In die school leerde hij de grond-deugd van het schilderen: de deugdelijke teekening; vakkennis was daar nog in eere. Het métier heeft dan ook geen moeilijkheden voor hem. — Een geslacht van landschapschilders zag hij aan zich voorbijgaan, die, met verwaarloozing van deze beginselen, er alleen naar streefden „anders" te zijn dan hun voorgangers, wat hun door hun onkunde dan ook wonderwel gelukte. Mocht een groot publiek zich door deze jongeren laten meesleepen, Bastert werd door deze beweging niet in zijn schildersgeloof geschokt. Rustig en ernstig werkt hij door. Zijn schilderijen zijn de verheerlijking van Holland: blij, frisch, levend, gezond Holland. En als zoodanig zullen ze gewaardeerd blijven, wanneer menig jonger landschap heeft afgedaan.

EEN PRACTISCHE VERBETERING.

Verleden week is de nieuwe kinderkliniek, waarmede het Binnen-Gasthuis te Amsterdam zal worden verrijkt, gereed gekomen. Wij brengen hierboven een foto van deze geheel moderne en practische inrichting. (*V.F.B.*)

H.M DE KONINGIN EN PRINSES JULIANA OP KATWIJK.

Het mocht een onzer fotografen gelukken op den eersten dag van het verblijf van H.M. de Koningin en PrinsesJuliana op Katwijk een foto van Haar te vervaardigen, op het oogenblik dat Zij van een ochtendwandeling terugkeerden.